

Dyr, som ere Gjenstand for nærværende Lov. Det er et Spørgsmaal, som maaskee forhen nærmere Overveielse, da det ikke kan nægtes, at der f. Ex. er fremkommet Hønseværer, hvis Udbredelse her i Landet maaskee vilde have Interesse; men paa den anden Side er der, fra forffjellige Sider udtalt, at disse Racer endnu ikke ere saaledes localiserede, at de virkelig hensigtsmæssigt kunne indføres. Grunden til, at Spørgsmaalet ikke er blevet gjort til Gjenstand for hyderligere Forhandling, er den, at jeg har indskrænket mig til at tage under Overveielse, hvilke Forandringer der burde stee i Loven af 31te Marts 1852, men ikke paant har optaget hele Spørgsmaalet om Huusdyravlens Fremme, som om der skulde fremlægges en heel ny Lov i denne Retning. Hvis imidlertid den ærede Rigsdagsmand skulde finde det hensigtsmæssigt, og det skulde tiltrædes af Forsamlingen, at man ogsaa skulde meddele nogen Opmuntring i den af ham paapegede Retning, da kan der ikke fra min Side være Noget derimod at erindre. — Naar man med Hensyn til § 8 har meent, at det var bedre i det nævnte Tilfælde at mulcere end at udelukke en Landboforening fra Deeltagelse i Statens Præmier i et eller flere Aar, da skal jeg bemærke, at jeg ikke kan være enig heri; jeg kan ikke skjønne Andet, end at en Bemærkning for Ministeriet til at mulcere vilde blive en noget forhadt Bestemmelse. Jeg synes, det er ganske i sin Orden, at vedkommende landøkonomiske Forening opfylder det, der fra Statens Side er foreskrevet, og at den ikke faaer den Understøttelse, som fra Statens Side er lovet den, naar den ikke opfylder, hvad den skal. — Et stort og vigtigt Spørgsmaal er den Stilling, som er givet Amtsraadene med Hensyn til Hingsteholbet. Efter mit bedste Skjønnende kan jeg ikke troe, at de landøkonomiske Foreninger kunne træde i Amtsraadenes Sted i saa Henseende, thi der maa forekomme det mig, i denne Sag være et større Hold og en større Fasthed, end der i Regelen kan være i saadanne aldeles private Foreninger. Der gives jo fra Statens Side temmelig betydelige Værdier, og det er af megen Vigtighed, at der bliver draget Omhu for, at de ikke forvanskes; men ikke bestoindre, indeholde Lovens Bestemmelser en Opfordring til

de landøkonomiske Foreninger om at arrangere og ordne sig med vedkommende Amtsraad. Det maa nemlig erindres, at naar det i § 11 hedder, at Statens Bidrag fordeles imellem Amtsraadene i Forhold til de Bidrag, der ydes af Districterne selv, saavel ved Paaligning som ved frivillige Bidrag, saa er der derved antydet, at forsaavidt de landøkonomiske Foreninger ville tilflyde Summer til Amtsraadet, komme ogsaa de Summer, som de saaledes tilflyde, i en væsentlig Betragtning ved Fordelingen, og idet de gjøre vedkommende Amtsraad et Tilbud om et Bidrag, staaer det ogsaa i deres Magt at forhandle med Amtsraadet om Betingelserne fra deres Side for at yde et saadant Bidrag. Jeg tvivler derfor ikke om, at Sagen dog i Virkeligheden vil ordne sig saaledes, at de landøkonomiske Foreninger igjennem frivillige Forhandlinger med Amtsraadene ville faae en betydelig Indflydelse paa Fordelingen af Statens Bidrag til Hingsteholbet. — Naar der med Hensyn til § 15 er blevet bemærket, at det var en uheldig Sammenblanding, der fandt Sted imellem offentlig Auction og Afhændelse underhaanden, da veed jeg dog ikke, om det er saa, at denne Sammenblanden kan kaldes uheldig. Først maa jeg erindre om, at forsaavidt der imellem Amtsraadene maatte være Flere om Budet paa den samme Hingst, har jeg tænkt mig Forholdet ordnet saaledes, at der blev en Auction mellem disse Amtsraad, og efterat det var afgjort, hvilke Hingste Amtsraadene kunde ønske at overtage, vilde Resten blive solgt ved offentlig Auction, hvor Enhver kunde byde. Naar man vil understøtte Amtsraadene i deres Bestrebelse for Hingstehold, synes det naturligt, at de faae en saadan forløbs Ret til at udtage de Dyr, som de maatte finde i og for sig at være hensigtsmæssige og gode. Det er jo Hovedformaalet at skaffe dem saadanne Dyr, og dersom de ville give en Præis, som findes antagelig, synes det rimeligt, at de overlades dem paa den angivne Maade.

Reergaard: Den væsentligste Forandring i Forordningen 31te Marts 1852, som er tilfjiget ved det her foreliggende Lovudkast, bestaaer jo i at ophæve det temmelig kostbare og